

ČERNÁ, NEBO SVATÁ ZEM?

Dočítám knihu Černá zem známého amerického historika Timothy Snydera. Podtitulek knihy: Holokaust – historie a varování. Podtitulek dává najevo, že jde o knihu neradostnou. Je tomu tak. Nejenom kvůli hrůzám holokaustu, které jsou zde popisovány, ale také kvůli naléhavému sdělení, které má autor na srdci: holokaust nebyl hrozný jenom tím, že bylo ubližováno lidem, jako jsme my. Byl hrozný snad ještě více tím, že ubližovali lidé, jako jsme my. Ne všichni, Bohu díky. Mnozí s Boží pomocí obstáli. Ale velmi, velmi mnozí tlaku doby podlehli.

Proč takové pochmurné úvahy v čase Vánoc? Protože skrze Vánoce se – mimo jiné – dozvídáme něco naprosto zásadního. Tento svět už není „Černou zemí“, ač se tak jevil za II. světové války, mnohokrát před ní i po ní

a jeví se tak leckdy i dnes. Tento svět se díky příchodu Božího Syna stal „Svatou zemí“, zemí posvěcenou a vykoupenou, zemí naděje. Ano: zemí, která je stále krutě postižena zlem. Je to ale zlo přemožené láskou Kristovou.

Jako křesťané – tedy ti, kteří patří Kristu – se nemusíme a nemáme bát zla kolem nás. Nikdy nebude mít poslední slovo, i když je halasné a na první pohled tak

úspěšné. Co víc: nemusíme se bát ani zla v nás samotných. Pokud zůstaneme Ježíšovými přáteli, věřím, že on nám dá sílu vytrvat na jeho cestách. Anebo – přinejmenším – se na ně vždy znovu navrátit.

Ať častá adventní a vánoční slova o světle, které přemáhá temnotu, nejsou pro nás jen pěknou frází, ale skutečností, která i letos najde o něco více místa v našem životě.

o. Petr

MÉ OČI VIDĚLY SPÁSU

Jan Pavel II.

Ano, mé oči
vidí tvou spásu.

Vidí v tobě spásu člověka a světa,
Ježíši Kriste, narozený v Betlémě.

Vykupiteli lidí a světa.

Mé oči vidí v tobě spásu.

Ty jsi jediná naděje
mého života,

jako jsi byl nadějí
generací Izraele.

Pro tebe jsem
až dosud žil

a pro tebe chci žít
i v budoucnu.

Ty jsi víra, naděje
a láska mého srdce,
všech mých skutků,
mých snah a přání.

Amen.

„Narodil se Kristus Pán,
veselme se...“

**Nám.
Nám se narodil.**

Požehnané Vánoce
i celý příští rok přeje

+Vojtěch Cikl

Vojtěch Cikl
biskup brněnský

Brno, Vánoce 2016

*Přejeme všem velkou vánoční radost a naději,
kterou přinesl narozený Ježíš každému člověku.*

o. Petr a redakční rada

Pouť k Božímu milosrdenství

Na tuto pouť jsme se vydali v sobotu 5. listopadu. Dva autobusy vyjely v 7.15 do Slavkovic. Tady se nachází jediný kostel u nás, který je zasvěcený Božímu milosrdenství. Dokončen byl v roce 2008 a starají se o něj palotini, což je řád pocházející z Polska. Měli jsme tu mši svatou, kterou sloužil náš o. Petr. Této mše se účastnila i rodina Esterkova z Prahy, takže Michala byla hned využita u varhan a místostarosta Tomáš Makudera ministro-

val, takže nic nechybělo.☺

Silně jsme si tu mohli uvědomit slova Písma – „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7) Jak těžké ale je toto blahoslavenství v běžném životě naplňovat, vzájemně si odpouštět a milovat své nepřátele! A přesto to stojí za to krůček po krůčku naplňovat a šířit tak Boží milosrdenství tam, kde se právě nacházíme.

Po mši mluvil zdejší farář o. Tomáš o životě sestry

Faustyny Kowalské a doplnil to promítáním fotek. Faustyna už jako šestileté dítě toužila být Ježíši nablízku a šířit lásku, pokoj a Boží milosrdenství, a to i přes to, že pocházela z chudé rodiny, která měla těžký život. Ve zdejším kostele jsou uloženy její ostatky. Povídání to bylo zajímavé a povzbudivé a krásně doplnilo celkovou atmosféru naší pouti. Pak jsme se pomodlili křížovou cestu na kopci nad kostelem, a i když foukal studený

V kostele Božího milosrdenství jsme měli mši svatou

Bazilika Panny Marie ve Žďáře

vítr, snad všichni se jí zúčastnili, i ti se zdravotním omezením.

Následoval společný oběd ve Žďáru nad Sázavou a po něm prohlídka místní baziliky Nanebevzetí Panny Marie a vstup branou Božího milosrdenství. Místní kněz Vladimír Záleský nám řekl zajímavosti o jejich chrámu, a i když byla velká zima, dobře se poslouchalo. Ve Žďáru mají krásnou vyřezávanou Svatou bránu – vyřezávaly ji zdejší rodiny, dostaly kousek dřeva a zvěčnily na ní určitý biblický příběh. Dalo jim to hodně námahy, i se při tom zapotily. Výsledek je překrásný – nejen myšlenka, i uskutečnění celé akce – opravdu něco krásného, žasli jsme.

Pak jsme pokračovali na Zelenou horu, kde stojí známý kostel sv. Jana Ne-

pomuckého. Santini ho navrhl ve tvaru hvězdy, i malby jsou v tomto tvaru, je moc krásný. Ale byla tu zima jako v ledničce. Každý den se tu slouží mše sv. Byla tu průvodkyně, která o kostele mluvila asi půl hodiny. Pak už následovala cesta domů, kam jsme se vrátili kolem půl sedmé.

Během této pouti nám bylo několikrát uděleno

Interiér Santiniho chrámu na Zelené hoře

Detail žďárské Svaté brány

požehnání od různých kněží (toho není nikdy dost). Byla to prostě pouť požehnaná. Vrátili jsme se plni radosti, vděčnosti a pokoje, bez újmy na zdraví. Kolik krásy máme v naší republice, jen ji možná málo vnímáme. Velký dík patří všem zúčastněným, Věnovi Salajkovi, že to naplánoval, a o. Petrovi za povzbuzivá slova. Díky.

účastnice pouti

Seminář o přímluvné modlitbě s Mary Shaw

Tento seminář se konal v naší farnosti ve dnech 21. – 23. října. Zúčastnilo se ho přes 100 lidí z různých farností Moravy, Čech i Slovenska.

Co je to vlastně přímluvná modlitba? Vůbec nic složitého. Zakládá se na Ježíšově příslibu: „Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,19-20) Zjednodušeně tedy lze říci, že modlitba dvou a více lidí je podstatně účinnější než modlitba jednotlivce.

Při vlastní přímluvné modlitbě můžeme prosit o jakoukoliv Boží pomoc – například aby daného člověka uzdravil (duševně, duchovně, fyzicky), posílil, osvobodil od strachu, závislosti, vlivu Zlého, dal sílu k odpuštění, k nesení těžkostí atd. Anebo prosíme o Boží obdarování – za dary a ovoce Ducha svatého, za rozvinutí přirozených schopností, za růst ve víře, naději a lásce a podobně.

A kdo je vlastně Mary Shaw? Původním povoláním je zdravotní sestra. Po absolvování postgraduálního studia pracovala jako lektorka ve zdravotnictví, kvůli úrazu páteře musela odejít do předčasného důchodu. V roce 1996 pocítila povolání ke službě, aby modlitbou a vyučováním přinášela útěchu, uzdravení a svobodu těm, kdo jsou duchovně uvězněni nebo spoutáni. Pro tuto službu byla vybavena mnoha charismaty, vzděláním a následnou odbornou praxí. Od r. 1998 slouží jako misionářka. Pod záštitou Renewal Ministries už více než 15 let navště-

vuje Českou a Slovenskou republiku i mnohé další země, vyučuje a slouží především modlitbou za vnitřní uzdravení a osvobození. Je zvána na různé konference a duchovní cvičení, působí též jako lektorka v oblasti duchovního doprovázení. Je členkou katolické charismatické komise na Floridě. Vede modlitební společenství v Gainesville na Floridě, kde také bydlí.

Mary nemluvila jen o přímluvné modlitbě, kde zásadní roli hraje Boží slovo, dotkla se i jiných různých témat, která jsou v dnešní době aktuální.

Zprostředkováváme několik ohlasů od účastníků semináře:

„Mary mě velmi zaujala, vnímala jsem, že je to člověk blízký Bohu, který ji povolal ke službě modlit se za druhé. Jsem ráda, že mluvila o tom, jak je důležité zehnat dětem, svým životním partnerům, přátelům... Už před deseti lety jsem dostala jako Boží slovo

na rok verš „Hle, dostal jsem úkol žehnat.“ A i když jsem ze začátku vůbec nevěděla, co s tím, časem se stala modlitba požehnání mým každodenním pravidlem. Naučila jsem se z paměti Áronské požehnání ze 4. knihy Mojžíšovy 6,24-26 a žehnám takto svým blízkým dodnes. Ale žehnat druhým můžeme samozřejmě i vlastními slovy, tak, jak to oni konkrétně potřebují.

A. T.

Seminář o přimluvné modlitbě byl hodně podnětný, některé věci jsem si hlouběji uvědomila, jiné potvrdila a některé věci byly pro mě nové. Uvědomila jsem si více důležitost každodenní modlitby a vytrvalosti v ní. Také existenci a působení zla a zároveň skutečnost, že máme v ruce mocné zbraně v boji proti němu. Jako maminka si také nyní také více uvědomuji svou velkou zodpovědnost

za rodinu ve smyslu vytrvalé modlitby za ni. Mary mluvila také o tom, že nemáme dávat dětem „negativní nálepky“ – říkat např. *Ty jsi hrozný nepořádník! Ty nic nezvládneš! Ty se nikdy nepolepšíš!...* A jsem ráda, že chodím do společnosti, kde se často modlíme přimluvnou modlitbu, je to velká posila.

N. N.

Zprostředkování prožitku semináře o přimluvné modlitbě jaksí převyšuje mou slovní zásobu. Také si myslím, že jakékoliv vytržení několika myšlenek z celkového kontextu by bylo spíše ke škodě věci. Přesto se chci pokusit alespoň pár slovy popsat, co mi tato zkušenost přinesla.

Přimluvná modlitba je v mém životě velmi důležitá. Její síla se mnohokrát osvědčila na mně samotné, proto jsem o účasti na tomto semináři vůbec dlouho nepřemýšlela. Ujistila

jsem se v poznání, že my, samotní přimluvci, neustále potřebujeme uzdravení, protože jen tehdy padají překážky a jsme přitahováni k Bohu. Toužíme se tak sami přimlout za druhé a otvírat svá srdce Božimu působení. Přimlůva je nedílnou součástí naší víry. Vždyť se přece denně přimlouváme za své blízké, za sebe samotné, i za své nepřátele. Nezáleží ani tak na našem postavení, jako na snaze a ochotě sloužit a tím se duchovně posouvat. Také forma přimluvné modlitby může být různá. My sami jsme přece také každý jiný.

Samotný seminář byl vydatný na uspořádání, zamýšlení se, přehodnocení a doplnění informací o tom, jak se nejlépe přimlout. Se sluchátky na uších se stále znovu vracím k poslechu celé přednášky. A rozhodně nejsem u konce.

M. Č.

Chtěla bych moc poděkovat za to, že jste nás, farnici z Dolních Bojanovic, přijali do svých domovů. Bylo to velmi milé a překvapující... Taky bych chtěla vyjádřit svoji vděčnost za celý seminář, hlavně za modlitbu od početí po narození, která mě velmi zasáhla. Když jsem se dozvěděla, že na semináři bude tato modlitba, měla jsem velký strach, protože vím, že maminka mě nechtěla a byl tam i pokus o potrat... Při modlitbě samotné jsem se necítila dobře, ale jak jsem postupně zvala Ježíše do této situace, cítila jsem, že mohu opět volně dýchat. Vnímala jsem, že je to uzdravené, že je to očištěné... Bohu díky!

R. M.

Při vyučování Mary Shaw mě velmi zaujala jedna věc. Musela jsem na to i doma pořádně myslet, stále jsem před očima viděla obraz obrovské sloní nohy připoutané řetězy k malinkému kolíku, který nám pro názornost na plátně promítla přednášející. Říkala jsem

si, že možná spousta dospělých křesťanů je podobně připoutána k takovému malému kolíku – třeba kvůli nějakému zranění z dětství, kvůli výroku někoho z blízkých: „To nedokážeš, všechno pokaziš, k ničemu nejsi...“ Takže od dětství jsou spoutáni nějakou lží, a tak se raději do ničeho nepouští. Ale Ježíš řekl: „*Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.*“ (Jan 8,31-32). Vzbudilo to ve mně rozhodnutí víc číst Boží slovo, protože jestli jsou moji bratři nebo sestry připoutáni či spoutáni nějakou lží Zlého, tak – pokud bychom dobře znali Boží slovo a uměli do jejich života promluvit pravdu s velkým P – tak jeden jediný verš by odkopl ten malý kolík a ti lidé by byli osvobozeni. Přejme si navzájem, aby náš život byl nasvícen kuželem světla – Božího Slova („Světlem pro mé nohy je tvé Slovo, osvěcuje moji stezku...“ Ž 119,105) a abychom v tom Slovu zůstávali, a tak byli svobodní. Proto mi Boží slovo připadá pro náš obyčejný život úžasné. Děkuji.

M. S.

Dne 13. listopadu proběhlo v naší farnosti setkání účastníků nedávného semináře o přimluvné modlitbě, který vedla Mary Shaw. Jednalo se o společný večer zorganizovaný pro ujasnění některých bodů ohledně služby modlitbou. Co si odnášim z tohoto semináře, je to, že je to velká milost za někoho se přimlout a sám přijímat modlitby přimlůvců za mou osobu, ať už je má modlitba jakkoliv „neprofesionální“. Však náš Pán, Bůh vševedoucí, si to už přebere. Hlavní je tuto modlitbu z falešné pokory neodmítat. Večer byl ukončen modlitbou chval před vystavenou Nejsvětější svátostí oltářní.

H. M.

připravila A. Tlachová

Požehnání pro maminky v Břežanech

Letošní, celkově už pátou, mamin-kovskou duchovní obnovu absolvovalo v Břežanech u Znojma 17 maminek ze čtyř farností, které doma zanechaly 45 dětí a několik vnoučat...☺ Byly jsme ubytované u sestřiček z kongregace sv. Hedviky a bylo nám u nich moc dobře.

Tady je několik ohlédnutí:

- Zavolal si nás do Břežan dvě desítky a ukázalo se, že - jako vždy - měl vše dokonale naplánované. Na účasti každé z nás Mu muselo zvlášť záležet. Tolik „náhod“ se událo, abychom se tu mohly sejít právě v tomto složení. Na každé z nás chtěly tny zvlášť pracovat, zvlášť se každé dotknout, restartovat, nakopnout, osvobodit a obdarovat. Vyzbrojit pro další cestu pozemské matky. Matky dětí, které on miluje víc, než jsme my samy schopné. Udělal to. Kéž bychom tak mohly vidět

do důsledku, jaké zázraky v nás za ty dny udělal, jak se těšil z našeho společenství a společné modlitby, ke které vyzývá a kterou označuje za nejmocnější.

Požehnané - tak jsem vnímala dny "mamin-kovské" obnovy, která pro mě letos byla zvlášť duchovní a hluboká.

Pestré společenství, útulné a teplé prostředí, povznášející svědectví a zkušenosti druhých, ozdravná modlitba nad každou z nás, dobrůtky z různých kuchyní, propracované přednášky s ukrytým návodem na život v plnosti, adorace prozářená Jim živým.

To vše ve třech dnech - letos v Břežanech.

- Jsem ráda, že jsem se letos už počtvrté mohla této akce zúčastnit a prožít tak chvíli v tichosti a v blízkosti Boží při mši svaté, adoraci, při zamyšlení nad tématy, která nám byla o. Petrem ušita přímo na míru. Měly jsme možnost přímělné modlitby.

Nenašla jsem ale bohužel sílu se přihlásit. Ty, co nešly na přímělnou modlitbu, rozjímalý v tichosti před Nejsvětější svátostí. Modlila jsem se a hledala odvahu, ale nějak jsem nemohla odlepit kolena od země a jsem vděčná, že jedna z maminek za mnou přišla a pozvala mě do skupinky modlících se za sebe navzájem. A tak jsem po 15 letech znovu zakusila sílu přímělné modlitby. Díky Bohu! Děkuji všem mamin-kám za jejich sdílení a svědectví. Za neutuchající smích a množství slz. Příště rozhodně více kapesníků!!! ☺

- V novinách jsem narazila na tento článek od jedné lékařky - matky:
„Maminka může fungovat jen do chvíle, kdy ji těší a baví starat se o dítě. Když ale doma máte vystresovanou, našťvanou ženu, která nechce být doma a chce se vrátit do práce, pak dítěti bude lépe v jeslích...“

Po přečtení článku si uvědomuju, jak úžasné jsou dva dny této duchovní obnovy. Díky takovému setkání získáte velké povzbuzení a nadhled. Bylo tam vše pro duši i tělo, každá z nás měla čas na zamyšlení, na modlitbu a nechybělo skvělé společenství. V pátek jsme se vydali i na malý výlet do Podyjí, ale protože byla mlha, že by se dala krájet, nebylo nic vidět. Tak asi musíme za rok vyrazit znovu! ☺

Na závěr poděkování - Díky, milé dámy, za krásné společenství, díky, o. Petře, za spoustu podnětných myšlenek, za povzbudivá slova i za různé historky, které se tak dobře poslouchaly. A díky vám, milí manželové, babičky a starší sourozenci, kteří jste pohlídali drobtinu a tyto dva dny jste nám dopřáli. A největší dík tobě, Pane, neboť v tobě žijeme, pohybujeme se a jsme...

připravila A. Tlachová

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

2.- 3. prosince 2016

Otec Jan Pacner přijal pozvání otce Petra Karase a duchovní obnovu rozdělil do tří přednášek.

I. RODOKMEN A NAROZENÍ JEŽIŠE KRISTA (pátek večer)

První text z Nového zákona (Mt 1,1) popisuje příchod Božího syna jako člověka na tento svět. Přišel pro všechny lidi, pro každého člověka bez výjimky, protože mu jde o každého a je na nás, abychom ho přijali. Tato Boží nabídka umožňuje naše setkání s Bohem bez ohledu na to, jací jsme. K tomuto závěru nás vede to, že se narodil v chudém chlévě. Nejprve ho spatřili chudí pastýři a pak se mu přišli poklonit i mudrci od východu.

II. NAŠE LIDSTVÍ (sobota ráno)

Ježíš byl normální dítě, ze kterého vyrostl muž se vším všudy a jako chlap se připravoval na život. Vyučil se tesařem, pracoval a nesl zodpovědnost za své konání. Prožíval všechno, čím lidé žijí, to, co je trápí, i to, z čeho se radují. Dokáže vnímat bolest stejně jako radost, samotu i společenství lidí, zkrátka každý stav člověka. Tím nám dává důvěru, abychom rozvíjeli všechny naše schopnosti ke zralosti člověka.

Dovede také říct kritické slovo tam, kde si

III. SHRNUTÍ A ADORACE - sobota dopoledne

V knize proroka Izaiáše (Iz 40,1) čteme: „Potěšte můj lid.“ Já mám být nositelem útěchy pro druhé lidi. Bůh v nás vidí to krásné. Jak se já dívám na sebe a na druhé? Mám se na sebe i na druhé lidi učit dívat pohledem Božím. Ježíš se k nám sklání a nikdy nás neodsuzuje. Není žádný mravokárce. Kárá například pýchu (když si myslíme, že jsme lepší než ostatní), neodsuzuje ale žádného člověka. V Eucharistii se výjimečným způsobem spojuje s tímto světem.

O. Jan Pacner nám zase o něco více přiblížil osobnost Ježíše Krista. K tomu, abychom ho stále více poznávali, je důležité číst Boží slovo a skrze ně se s ním setkávat a dívat se na sebe i na ostatní jeho pohledem. Tím, že Boha budeme více poznávat, se bude svět měnit k lepšímu i skrze mě, skrze každého z nás.

Adventní duchovní obnova byla zakončena krátkou adorací a myslím, že byla velmi dobrá. O. Janovi i našemu o. Petrovi za to patří poděkování.

účastnice duchovní obnovy

někdo myslí, že je lepší než ti druzí (farizeové, prodavači v chrámě, farizeus a celník...).

Život s Bohem nepotlačuje proti lidství, ba naopak, dělá člověka lidštějším, opravdovějším, citlivějším, atd. („Nechte maličkých přijít ke mně a nebraňte jim.“)

Máme vnímat druhého člověka a naslouchat mu a méně říkat „zbožné“ fráze, které používá kde kdo. Čím více takto mluvíme, tím méně vnímáme druhého člověka. Je třeba dávat si pozor na to, co říkáme, a zvažovat používaná slova.

VÁNOČNÍ HUDBA V CHRÁMU SV. VÁCLAVA V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

24. 12. 2016	23 hodin	Jan Jakub Ryba - Česká vánoční mše HEJ MISTŘE
25. 12. 2016	10 hodin	Josef SCHREIER - MISSA PASTORALIS Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty Diriguje: BcA. Lucie Škrháková
26. 12. 2016	10 hodin	MUSICA MAGNIFICA a Dětský sbor ZUŠ Diriguje Mgr. Světlana Přibilová
27. 12. 2016	10 hodin	VOX VINI - mužský sbor Diriguje Mgr. Světlana Přibilová
8. 1. 2017	10 hodin	Josef SCHREIER - MISSA PASTORALIS Účinkuje Svatováclavský sbor a orchestr se svými sólisty Diriguje BcA. Lucie Škrháková

JDĚTE A HLÁSEJTE

Letos na podzim začal v Hodoníně už popáté kurz Alfa. Kdo neví, oč jde, úvodem pár informací: kurz sestává z deseti neformálních setkání s občerstvením, přednáškou na křesťanské téma a prostorem pro debatu ve skupinkách. Součástí kurzu je víkendový „pobyt s Duchem svatým“ na Vranově u Brna. I když žijeme v materiálně smýšlející společnosti, jsou mezi námi lidé, kteří touží po odpovědi na duchovní otázky. Proto je o kurz pořád zájem. Kurzu Alfa se mohou zúčastnit nejen lidé, kteří hledají svoji cestu k Bohu. Je určen také těm, kdo potřebují posilu ve víře nebo touží po setkání s jinými křesťany.

Alfou prošlo v Hodoníně od začátku více než 100 účastníků. Někteří po kurzu přijali svátost křtu, po mnoha letech obnovili svoji víru, po desítkách let přijali znovu svátost smíření, Eucharistii nebo nově další svátosti. Mnozí po skončení kurzu dál navštěvují modlitební společenství Alfy, které vzniklo po prvním kurzu, nebo pokračovali v semináři Obnova v Duchu svatém. Z některých účastníků jsou dnes organizátoři Alfy, vedoucí skupinek nebo se stali součástí technického týmu.

Všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na organizaci, patří velký dík. Poděkování patří také otci Petrovi, který zde až na malé výjimky celou dobu přednáší.

Už dnes vás, kdo možná chodíte do kostela i ke svátostem od dětství, zvou na příští Alfou. Není to kurz jen „pro začátečníky“. Je to kurz pro všechny, kdo chtějí ve své víře růst.

Kamila Košutková

Před časem jsem natrefila na citát křesťanského humoristy Pavla Kosorina: „Do pekla trefí každý, ale cestu do ráje vám musí někdo ukázat...“

Zaujal mě...

Ukázat, kudy do ráje, se dá lidem různě. Během uplynulých pěti let jsme se o to snažili v kurzech Alfa, a to nejen slovy (přednášky, diskuze ve skupinkách), ale snad za nás mluvily i skutky. Záleželo hodně i na těch, kterým jsme sloužili – na jejich ochotě přicházet, na jejich otevřenosti, touze, vytrvalosti...

Zjistili jsme, že být vedoucím neznamená být vždy tím, kdo dává, často jsme byli těmi, kdo přijímají, kdo byli obdarováni. Na cestě jsme totiž všichni.

Zatím jsme nepřišli na to, jak pozvat na Alfou více lidí z těch 23 tisíc hodonínských nesmrtných duší. Nelovili jsme do sítě, ale na udičky... I tak jsem přesvědčena – i po letošní Alfě – že to rozhodně stálo za to. Radost z obdarování díky touze mnoha účastníků pokračovat dál na cestě k Bohu, je velká. Děkuji všem zúčastněným kněžím, děkuji všem, kdo jste kdy na Alfě v Hodoníně sloužili.

Patříte mezi ně i vy, přátelé z Dolních Bojanovic!

Kateřina Jagošová

DĚKUJI TI, PANE, ŽE NÁS UZDRAVUJEŠ

Tato událost se stala během semináře, který v naší farnosti vedla v říjnu Mary Shaw z USA. Docela jsem se na tuto akci těšila, protože jsem už několikrát zažila velkou sílu přímlyvné modlitby a také sama sloužím jako ten, kdo se nad druhými modlí. Věděla jsem sice, že to bude náročné skloubit se starostí o rodinu, vařením, hlídáním dětí... Dlouho jsem zvažovala, jestli se vůbec mám přihlásit. Nakonec se podařilo vše zvládnout a většinu přednášek jsem slyšela. Hodně mě to povzbudilo.

Nicméně nejvíc jsem se těšila na sobotní večer, na avizovanou přímlyvnou modlitbu, kterou se za nás bude modlit sympatická a podle mě Bohu blízká Mary. Procházela jsem totiž v té době těžkým obdobím, kdy jsem prožívala svazující strach, hodně jsem plakávala, ač to běžně nedělávám, každá nemoc dětí nebo třeba i nějaká událost v okolí mě svírala. Nedokázala jsem se z ničeho radovat, a i když jsem se všemožně snažila strach překonat, nešlo to. Modlila jsem se často, aby mě z toho Ježíš vyvedl, aby mě osvobodil, svěřovala jsem to i ve svátosti smíření, při mších, ale Ježíš jako by mlčel. A tak jsem s nadějí šla na sobotní modlitbu.

Velké ovšem bylo moje zklamání, když Mary řekla, že se při společné přímlyvné modlitbě nezaměří na to, co prožíváme teď, ale pouze na tu část našeho života, která se odehrála mezi početím a narozením. Pro ni samotnou, jak jsme se dověděli v jedné z přednášek, měla kdysi tato modlitba obrovský význam. Když se měla narodit, stala se v její rodině tragédie: její malý bratr se nakazil nějakým agresivním virem a během

tří dnů zemřel. Rodiče to samozřejmě nesmírně bolestně zasáhlo a také si bohužel vzájemně dávali za vinu, že ho více nehlídali. Stres obou rodičů, hlavně matky, vnímala a prožívala samozřejmě i Mary, ač do jejího narození zbyvaly ještě dva měsíce. Ve svém životě potom nemohla překonat smutek, žal, který měla v sobě. Osvobození jí přinesla právě až opakovaná přímlyvná modlitba.

Já jsem ale necítila žádné problémy nebo těžkosti, které by souvisely právě s obdobím před narozením. A tak jsem v srdci prosila – Pane, ty víš, kolik je ve mně strachu a smutku, prosím uzdrav mě, já už dál nemůžu... Během modlitby jsem to řekla v duchu několikrát. Moc jsem průběh modlitby nevnímala, chvílemi jsem už jen tak seděla, odpočívala... Mary do modlitby vkládala různé události, které mohla prožít matka před našim narozením, a které se na nás mohly negativně podepsat. Na konci modlitby Mary řekla: „Tak, a teď už je tu chvíle, kdy se máte narodit, přijít na tento svět. Vžijte se do té situace. Chcete se narodit nebo ne?“ Tato slova mě silně zasáhla – z očí mi začaly téct slzy, protože jsem jasně věděla, že já se nechci narodit, že nechci přijít na svět, protože život bude těžký, tolik nemocí, starostí, že mě stejně nebude nikdo milovat... V srdci jsem ale uslyšela hlas – Já tě miluji, já jsem tě stvořil pro sebe, pro věčnost, to, co prožíváš na světě, to je jen vteřina, jen lusknutí prsty – já jsem tě stvořil pro věčnou radost.

Vím, že to byla Ježíšova slova – přinesla mně obrovský pokoj, radost a dala smysl všemu těžkému, co jsem prožila. Byla jsem v té chvíli uzdravena, strachy, které mě sva-

zovaly, nemají už nade mnou moc. Každý den během těch dvou měsíců, co se to stalo, se z toho raduji, a i když přicházejí jiné těžkosti, vím, že je s Boží pomocí zvládnou.

Nevím, proč někdy musíme prožívat těžké věci, ale věřím, že Bůh to ví, a že nás nepouští, i když někdy dlouho mlčí. Ale jistě jednou promluví.

vděčná farnice

SLOVO PRO DUŠI

VÁNOCE

CO TO BYLO ZA SVÁTEK?

Jeden chlapec našel ve staré krabici mezi různým haraburdím stříbrnou hvězdu. „Co to je, maminko?“

„To je vánoční hvězda.“

„Jaká hvězda?“ ptal se chlapec.

„Vánoční. To byl dřív takový svátek.“

„Co to bylo za svátek?“ chtěl vědět chlapec.

„Takový nudný,“ řekla krátce matka, „celá rodina se sešla kolem stromečku a zpívala písničky, nebo je poslouchali nahrané.“

„Jak to, že kolem stromku?“ ptal se chlapec. „Ten přece neroste v pokoji.“

„To byl stromek, který se ověsil světly a barevnými koulemi. A na vrchol stromku se upevnila hvězda. Ta připomínala hvězdu, za kterou šli pastýři a jiní lidé, než našli maličkého Ježíše v jeslích.“

„A kdo to má být, ten malý Ježíš?“ ptal se chlapec udiveně.

„To ti budu vyprávět jindy.“ Matka si nemohla přesně vzpomenout.

„To musel být pěkný svátek.“ řekl po chvíli chlapec a myslel na stromek ozářený světly.

„Ne,“ řekla matka prudce, „byl nudný. Všichni měli předem obavy a byli rádi, když bylo po něm.“ A s tím otevřela koš na odpadky a dala svému synkovi do ruky hvězdu. „Podívej se,“ pravila, „jak už je stará, nevzhledná a vybledlá. Můžeš ji vyhodit.“

Matka šla ke dveřím, protože někdo zvonil, a když se vrátila zpět, stál chlapec ve svém pokoji. Na poličku opřel starou hvězdu. „Nevyhodím ji,“ řekl. „Budu se na ni dívat. A ona bude se mnou...“

(Willi Hoffsummer: Krátké příběhy)

V jednom menším městě, které se ničím nelišilo od mnohých ostatních, se začaly dít divné věci. Lidé chodili kolem sebe, nikdo už nikoho nezdravil, zvony přestaly zvonit a dveře kostela zůstávaly zavřené. Nikdo si už nepamatoval modlitby.

Blížily se Vánoce. „Proč se hrají koledy? Proč jsou na vánočním stromku svíčky?“

Nikdo to nevěděl. Dva kamarádi se pohádali a křičeli na sebe, až ztratili hlas. „Teď

už nemám žádného kamaráda," pomyslel si smutně jeden z nich a nevěděl, co dělat.

Město bylo čím dál šedivější a smutnější. Lidé byli den ode dne sobečtější a hádavější.

„Jako bych na něco zapomněl,“ říkali všichni.

Jednoho dne se přihnál silný vítr a vzal s sebou i kostelní zvony. Ten nejmenší přítom zazvonil. Najednou se všichni lidé zastavili a podívali se nahoru. A jeden za všechny zvolal: „Už vím, na co jsme zapomněli - na Boha!“

Na tomto světě je naděje právě proto, že pořád ještě zaznívá Boží jméno. Miliony lidí s ním spojují radosti, starosti i obavy svého života. Je to jediné jméno, které na sobě nese tíhu lidstva a které dává všemu smysl.

Proto ho nesmíme přestat vyslovovat s úctou a důvěrou.

(Bruno Ferrero:

Další příběhy pro potěchu duše)

připravila Mirka Červenková

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

PŘÁTELE V NEBI

vyprávění jednoho vdovce

Když mi zemřela manželka, byl jsem na dně, úplně na dně... Žil jsem s ní přes čtyřicet let. A šťastně...

Prasynovec mě pozval, abych přijel k nim na Vánoce, neměli jsme s manželkou děti, a tak bych trávil Štědrý večer doma o samotě. Rád jsem pozvání přijal a rozjel jsem se k příbuzným. Věděl jsem, že mají hodně dětí, a tak jsem doufal, že se mezi nimi rozptýlím, nebudu mít za přátele o Vánocích jenom vzpomínky a stesk.

„Strýčku,“ přišel za mnou do pokoje jejich malý syn, „nebuď smutný...“

Pokusil jsem se usmát. Chápal jsem: smutný host není nejlepší host. A pro dítě, které zažívá potřeť Ježíškův příchod, se smutek nehodí... Zkoušel jsem se usmát, ale nedařilo se mi to.

„Bude k jídlu moc dobrot, raduj se.“ Dítě se mě snažilo potěšit, a protože bylo moc mlsné, napadlo ho hned, jak by mělo utěšovat.

Kývl jsem. Od manželčiny smrti jako by mi vynechávala chuť, skoro jsem nejedl, pohubl jsem a do každého sousta jsem se musel nutit. Tím mě tedy chlapeček moc nepotěšil.

„Uměla tetička vařit?“

Panečku, ta uměla vařit, představoval jsem si, co by asi přichystala za dobroty; v chuťové paměti se mi vybavovaly její oblíbené vánoční divy. Uvědomoval jsem si, že za celý život jsem nepoznal lepší kuchařku. A taky jsem to chlapeček řekl.

„No tak se raduj.“

„Proč bych se měl radovat?“

„No, máme o kamarádku v nebi víc“, řekl chlapeček spokojeně. „Až za ní přijdeme, tak tam nebudeme sami. Já tam mám už dědečka.“

Věděl jsem, že jeho dědeček před Vánocemi také zemřel. Ale žil daleko za hranicemi, děti ho skoro neznaly, a tak jeho smrt pro ně nebyla něčím zvláštním. Byla

přestěhování. Chlapeček bral smrt jako přestěhování.

Přestěhování - do nebe. Smrt? No a co. Někdo se přestěhoval. Do nebe.

„Ona už tetička na nás čeká,“ vzal mě za ruku a foukal mi na ni, jako mu na ručičku foukala maminka, když ho něco bolelo. „To ona tetička už vymýšlí, co z těch dobrot, které dělala na Vánoce, připraví. Nebuď smutný. Vždyť máme v nebi o kamaráda víc. Pojď mi radši zahrát loutkové divadlo.“ A už mě táhl za pofoukanou ruku z mého pokoje k loutkovému divadlu.

Smrt? No a co. Někdo se přestěhoval. Čeká na nás na jiné adrese. Jak je dětská představitivost plná útěchy. Ne, to není naivita, napadlo mě, když jsem o tom na Štědrý večer po báječné nadílce přemýšlel. Tohle vůbec není naivita. To je něco úplně jiného, čistý a pravdivý pohled dítěte, které je schopné nekomplikované víry. Ano, na tom, co mi dítě vyprávělo, není vůbec nic

dětského. Chápal jsem jeho slova ani ne tak rozumem, chápal jsem je srdcem: to, co mi ten soucitný hošík říkal, přece zní velice přirozeně.

Manželka čeká. Jistě mi chtěla něco dobrého připravit... Má mě ráda. Jenomže na jiné adrese.

Ale co to znamená? Tolik lidí se přece stěhuje. A občas - občas se někdo, koho máme rádi, kdo nás má rád - přestěhuje do nebe. Čeká. ČEKÁ.

Máme v nebi o přítele víc. Kolik přátel, uvažoval jsem, kolik přátel už mám v nebi. Jednou se sejdeme.

Tolik lidí se mě v poslední době snažilo utěšovat. Ale žádnému se nepovedla útěcha jako tomuto chlapečkovi.

Manželka nezmizela. Čeká.

V nebi je o jednoho člověka, který mě má rád, víc...

E. Martin:

Srdečné pozdravy z Betléma

ŽÁCI OPĚT SOUTĚŽILI, KOLIK VÍ O BIBLI

Ve středu 30. listopadu 2016 se na ZŠ ve Strážnici konalo okresní kolo soutěže **Bible a my** akreditované Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy. Smyslem soutěže je zprostředkovat žákům a studentům bohatství, které tato nejrozšířenější a nejpřekládanější kniha na světě představuje, její hodnoty literární, kulturní, mravní i duchovní a tímto způsobem upozornit na její aktuálnost i v dnešní době. Do okresního kola soutěže se zapojilo 21 škol. Od nás to byli žáci s nejlepšími výsledky školního kola. A jak se jim vedlo?

- **Alžběta Martínková 5. B, I. kategorie – 1. místo**
- **Vít Martínek 7. B, II. kategorie – 1. místo**
- **Veronika Bohunová 8. B, III. kategorie – 7. místo**

Do celostátního kola, které proběhne 24. března 2017 v Kroměříži, postupují dva nejlepší z každého okresu a kategorie. Všem soutěžícím blahopřejeme a děkujeme za výbornou reprezentaci školy i farnosti. Vítězům přejeme úspěšné pokračování v dalším kole.

Marie Dvořáková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE METODISTÉ

Milí přátelé,

dnes si probereme jednu z „odnoží“ protestantského proudu zvaného probuzenectví – církev s názvem evangelická církev metodistická.

Pět známek pravověrnosti

Nejprve se znovu podíváme na toto hnutí optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrný směr tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal naším Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Jelikož tato církev vzešla z křesťanského protestantského prostředí, můžeme říci, že u prvních tří známek zde není pochybností. Nicméně ze svátostí, jak je chápeme v rámci katolické církve, zůstal jen křest. Všechny ostatní svátosti v této církvi v podstatě neexistují. Dále pak samozřejmě metodisté neuznávají autoritu papeže, a tedy zde není zachována apoštolská posloupnost, jak to ostatně plyne z protestantských duchovních kořenů.

Označení a historie

Tato církev vychází z **probuzeneckého proudu**, který vznikl v rámci anglikánské

církve v polovině 18. století. Toto hnutí obrození se snažilo vyrovnat s tehdy aktuálními společenskými problémy jako byl nástup přírodních věd, revoluční nepokoje napříč Evropou, začátek průmyslové revoluce a s tím spojené sociální problémy apod. Těžištěm hnutí se stal přesun náboženské jistoty z instituce (církve) na člověka. Nové poznatky přírodních věd a revoluční nepokoje otřásaly jistotami vnějšího řádu a jediným nezpochybnitelným „přístavem“ jistoty se stal člověk sám. To vedlo k důrazu na osobní prožitek (obrácení, duchovní znovuzrození). Ten se pak uskutečňuje skrze život v „posvěcení“ – ukázněný, střízlivý život, přes projevy náboženské horlivosti až po velkolepé iniciativy a sociální projekty.

Je paradoxem, že název církve „metodistická“ byl chápán zprvu ironicky, ale později byl přijat jako výstižný. Jednalo se totiž o způsob (metodu) studia Pisma sv. a pěstování osobní zbožnosti v modlitebních kroužcích v rámci anglikánské církve. Zpočátku se jednalo o společenství studentů Oxfordské univerzity, utvořených okolo bratří Wesleyových a G. Whitefielda.

Původně nebyl záměr odštěpit se od anglikánů, ale obtíže, kterým museli stoupenci hnutí čelit, nakonec vedly k vytvoření samostatné církve. K tomu došlo nejdříve v Americe, kde toto hnutí mělo velkou základnu. V roce 1784 zde vzniká metodistická episkopální církev.

Do českých zemí se metodisté dostali až po první světové válce, a to díky tomu, že české metodistické sbory v Americe orga-

nizovaly sociální pomoc a misijní činnost ve své někdejší vlasti.

Metodistická církev je ve Spojených státech po katolické církvi druhou nejpočetnější – hlásí se k ní zde asi 40 milionů členů. V ČR podle sčítání lidu z r. 2011 se k této církvi hlásí přibližně 3 tisíce členů.

Věrouka

Tato církev nemá vlastní věrouku, vychází plně z anglikánské tradice – Písmo svaté je na prvním místě, ale má být *vykládáno s použitím tradice, rozumu a zkušeností* (metoda, z níž se odvozuje název církve). Velké autoritě se také těší anglikánských „39 článků“, které ovšem bratři Wesleyové zredukovali na 25, protože některé z nich se jim jevily jako příliš „katolizující“ nebo „kalvinizující“.

Samozřejmě sdílí reformační učení o ospravedlnění pouhou milostí, po které musí následovat posvěcení. Posvěcení je chápáno

jako vědomá a cílená snaha o dosažení „křesťanské dokonalosti“. Úspěšná je tato snaha tehdy, když člověk vědomě neporušuje Boží přikázání.

Je zde také velký důraz na misijní činnost – pokud člověk přijme ospravedlňující milost, potom je schopen se nejen zříci světských a tělesných pokušení, ale také pracovat pro spásu ostatních. Odtud pramení velkolepé misijní a evangelizační akce, které můžeme vidět na různých stadionech.

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení znalostí například ze zdrojů, které uvádím pod článkem.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi

Úvod to teologie, Vladimír Slámečka

internet

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Naši varhaníci (část čtvrtá)

V minulých číslech Cesty jsme vás seznámili s mladými varhaníky z Dolních Bojanovic a Josefova. Dnes vám chceme představit varhaníci, která v Dolních Bojanovicích obsluhuje varhany od roku 1985. Jejím úkolem je také rozpisování služeb ostatním varhaníkům na jednotlivé mše. Je připravená kdykoliv „zaskočit“, když někdo ze sloužících varhaníků onemocní či má jiné povinnosti. Mimoto zvládá skloubit své pracovní a domácí povinnosti s náročným koníčkem, jako je vedení šedesátičlenného hudebního tělesa.

MÁ V TOM PRSTY NĚKDO VYŠŠÍ

Lucie Škrhánková

se narodila 25. srpna 1972. Po studiu na hodonínském gymnáziu, konzervatoři a JAMU v Brně působila postupně jako učitelka na hudebních školách v Hodoníně, Dolních Bojanovicích a v Mikulově. Nyní

působí na posledních dvou jmenovaných školách a také na pobočce v Mutěnicích. Zároveň je také regenschori a dirigentkou Svatováclavského sboru a orchestru v Dolních Bojanovicích. Má dva syny. O starším z nich jste se mohli dočíst v první části našeho varhanního seriálu.

Začínala jsi v hudebce jako klavíristka. Chtěla jsi sama na klavír hrát, nebo tě spíše tvoji hudební rodiče "tlačili", ať se hudbě věnuješ?

První impuls vzešel od mých rodičů. Každý z mých sourozenců musel na něco hrát, jak už to v podobných rodinách bývá. Já jsem nad tím moc nepřemýšlela. Hraní mi šlo navíc samo a spontánně. Nevzpomínám si, že by to pro mne byla zátěž.

Kdo byl tvým učitelem na klavír, později na varhany?

Na „lídušce“ v Hodoníně mě vyučovala paní učitelka Milada Čermáková, která donedávna zastávala post ředitelky tamější školy. Na konzervatoři mne pak na varhany vyučoval František Kolavík, který byl excelentní improvizátor a později na JAMU Mgr. Petr Kolař, současný regenschori při katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.

Kdy jsi začala hrát v kostele na varhany?

Začala jsem hrát ve 13 letech. Asi to musel být tehdy hodně komický pohled. Byla jsem totiž vždy velmi subtilní a drobné dítě, které stěží dosáhlo na pedály.

Proč ses rozhodla v kostele hrát?

Vlastně to „spáchal“ pan učitel Pavel Janěček přesně tím způsobem, jak to uměl jen on. Jednou mě potkal a zhurta se mě zeptal, kdy teda konečně přijdu hrát na ty varhany do kostela. Marrně jsem si lámala hlavu, jestli jsme se někdy před tím o něčem takovém vůbec společně bavili. Podezírám jej, že nikoliv. Šlo jen o strategii, jak mě zaskočit. A stoprocentně zabrala. No a pak už to šlo rychle. Najednou jsem měla doma doprovod k písničkám a za krátký čas jsem už seděla za varhanami.

Jaké byly tvé začátky? Měla jsi trému?

Strašnou. Doslova jsem se klepala jak ratlák.

Všech varhaníků jsem se ptala také nějakou vtipnou příhodu nebo trapas v rámci hraní na varhany. Podařilo se i něco tobě?

Toho je hodně. Prožíváme tam stále něco milého a úsměvného s těma, jak říkávám, „varhanníma strýčkama“, kteří si za své obvyklé místo zvolili právě místo u varhan. Sbírají mi galantně popadané noty, obrací listy, při výpadku elektřiny by se přetřhli při „šlapání měchů“. Občas mi přinesou malou pozornost, rozepívávají kostel, když se Božím lidu moc nechce zpívat. Jsou skvělí. Tímto vítám srdečně k varhanům

další hudbymilovné strýčky a tetičky, místa je tam dost.☺

Jednu zvláštní příhodu bych ale vzpomenula. Potkala jsem v kostele ducha - anděla. Bylo to už dávno, za dob mých studií. S oblibou jsem chodila cvičit na varhany tak kolem půlnoci. Když jsem skončila, pozhasínala jsem všechna světla a naprosto bez strachu jsem procházela celým ztemnělým kostelem k východu, tak jako už tolikrát. Pohled mi ještě naposled padnul na oltář a polilo mě horko. Před oltářem klečela zcela zřetelná bílá postava, která se najednou pohnula. Bylo to tak nečekané. Srdce se mi zastavilo. Nakonec se vše vysvětlilo. Byla to jedna kamarádka, která si před oltářem v bílém oblečení odbyvala svoji soukromou noční adoraci. Později odešla do kláštera, takže opravdový anděl, který mne ale opravdu vyděsil. Ale kdy až člověk potká anděla? ☺

Co ti hra na varhany v kostele přináší?

Především duchovní povznesení a někdy je ho ažaž. Zrovna nedávno jsem musela odehrát všechny tři nedělní mše (směje se). A pak jsem taky ráda, že mohu být užitečná pro farnost. Myslím, že je to moje povinnost za všechny ty hřivny, které jsem obdržela.

Máš i svou oblíbenou písničku?

Mám ráda starobylé písničky, které sahají třeba daleko do středověku. Baví mě hledat propojení s uvažováním našich úžasných předků a aktualizovat si jejich poznatky do naší doby. Je to třeba píseň 712 Klaním se ti vroucně (slova svatý Tomáš Akvinský), či 706 Jezu Kriste, štědrý kněže (jedna z nejstarších českých písní ze 13. století) a další.

Je možné hrát na varhany i moderní skladby? Nebo se to ani moc nehodí?

Záleží, co se myslí pod pojmem „moderní“. Pokud se tím myslí současná tvorba v oblasti vážné hudby, tak pro tu jsou varhany přímo stvořené. Pokud se tím myslí komerční pop-music, tak ta na varhany také nezní až tak špatně, ale do chrámových prostor se jaksí nehodí.

Kdo je tvůj oblíbený "varhanní" autor?

Mám ráda jakoukoliv barokní a renesanční hudbu a pak ještě moderní tvorbu především francouzských autorů.

Vychovala sis (ve hře na varhany v kostele) své nástupce. Jak bys své bojanovské „pomocníky“ zhodnotila?

Ano, nějakí nástupci zde jsou a nutno dodat, že je to společné dílo mé a kolegyně Světlany Přibilové. Úspěšní žáci klavírního oddělení jsou obvykle nadprůměrně pracovití a talentovaní děti či mládež. Bez přehánění jsou výkvět dnešní společnosti, ale v budoucnu nemají větší možnost hudebního uplatnění - s klavírem se nedá hrát v dechovce ani cimbálce. Po odchodu ze ZUŠ často své dovednosti postupně ztrácejí. Přejít na varhany je vynikající cesta, jak si získané schopnosti udržet, mít úžasnýho celoživotního koníčka a ještě být prospěšný pro společnost.

Ale nejen varhany tě zaměstnávají ve volných chvílích. Vedeš také Svatováclavský sbor a orchestr. Zajímalo by mě, jaký byl tvůj pocit, když jsi tento velký ansábl dirigovala poprvé?

Poprvé jsem sbor s orchestrem dirigovala v roce 1999 v rámci mého absolventského vystoupení na JAMU. Byla jsem tehdy téměř nejmladší ze všech a musela jsem

řídít generaci mých otců až dědečků. Byla jsem hodně nejistá a pochybovala jsem o svých schopnostech. Všichni kolem mne byli ale skvělí, povzbuzovali mne a porota pak byla velmi spokojená.

No a teď s odstupem let si dirigování každého provedení velmi užívám. Trému nemám téměř žádnou a beru to často jako odměnu za všechnu tu předchozí námahu na zkouškách. Asi bych měla dodat, že se téměř vždy před provedením modlím, ať si to i tentokrát Bůh ohlídá sám. Jestli teda moc chce, tak těch chyb Mu tam spácháme, kolik bude chtít. Nutno dodat, obvykle je tam nechce. Chce to mít pokaždé pěkné...☺

Jak tvoje nástupnictví vnímal tehdy ještě pan učitel Janeček?

Pan učitel Janeček se tehdy projevil jako moudrá osobnost a bez jakékoliv ješitnosti mi dával obrovský prostor na zkouškách. Upřednostňoval mě, popostrkoval, vycházel jsem spolu úplně bez konfliktů.

Pan učitel měl svoje zvyky (upomínací lističky), kterými uměl "donutit" zpěváky a hudebníky, aby se účastnili zkoušek. Máš taky svoje "donucovací" metody? ☺ Nedávno prý sbor zkoušel i v hospodě z důvodu obsazeného kostela - nebyla by tohle dobrá metoda, jak všechny hudebníky na zkoušku dostat?

Osobně mám dojem, že ve sboru je nás bohužel již tak málo, že zůstalo už jen to „zdravé jádro“, které o to pevněji drží při sobě. Moc ráda bych tímto pozvala nové zájemce, především z řad zpívajících mužů, ale samozřejmě také ženy či dívky jsou srdečně vítány. Zkoušíme obvykle jedenkrát týdně. Časově nejde o náročný koníček a ani znalost not není podmínkou.

Mnoho šikovných lidí je osamocených, nesmělých či zakopávají své hřivny, nebo chtějí na nich třeba hlavně vydělávat peníze, ač je dostali zadarmo ... Kdyby kousek své pohodlnosti či vypočítavosti vyměnili za službu pro Boha a lidi, tak časem zjistí, že je to mimo jiné velmi výhodný „obchod“ a vrátí se jim to...

No a v orchestru nás potkalo štěstí. Jsme bezvadná parta, která fakt nemá chybu. Podobné akce – jako „zkouška v Dolní“ – bývají zcela spontánní. Na tomto seskupení opět vidím, jak to má zase Pán Bůh „pod palcem“ a „zmáknuté“.

Kdo ti s vedením sboru pomáhá?

Všichni jsou potřební! Na nikoho nedám dopustit! Pokud ale mám někoho jmenovat, pak je to především Jožka Salajka, který pomáhá hlavně s organizačními záležitostmi. A pak také můj otec Karel Bohůn, který občas vypomůže jako dirigent, zastoupí mne třeba v době nemoci. To jsou mé opory.

Jak při své práci učitelky vše zvládáš? Když máte například sérii adventních koncertů, nejsi pak ze všeho toho kolo-toče unavená? Máš nějaký recept, jak to zvládat?

Nezapírám, pracovní vytížení mám skutečně velké a s únavou bojuji vlastně stále. Ale už v tom nějak umím chodit. Mám své figle a dokážu si dopřát i spoustu příjemných věcí a život si docela užívám. Víím, že to zní jako klišé, ale umění žít se učím při tom ztišení za varhanami. A pokorně uznávám, není to až tak moje zásluha. Vnímám, že v tom má především prsty někdo Vyšší.

Andrea Červenková

...a žili spolu šťastně až do smrti

Téměř každá klasická pohádka končí svatbou. Většina osob žijících v manželství však dosvědčí, že svatba je teprve začátek.

Při hledání definice manželství na internetu je možné dočíst se například: „Manželství je celoživotní společenství muže a ženy. Má svůj hluboký smysl a hodnotu i v dnešní době. Manželství je nejtěsnější možný lidský vztah rostoucího vzájemného sjednocení, pro které se manželé vždy znovu svobodně rozhodují.“¹

Manželství je krásné, když se podaří. Bohužel si málokdy uvědomujeme, že zde víc než v kterékoliv jiné oblasti platí známé pořekadlo, že „bez práce nejsou koláče“. Statistiky rozvodovosti dokazují², že rozvodem končí dvě třetiny manželství v ČR. Nejkritičtějším obdobím je podle odborníků třetí a pátý rok, kritické je však i období, kdy děti odrostou, a také období důchodu. S trochou nadsázky je možné označit každý rok jako kritický ☺. Důvody ke krizi se najdou překvapivě snadno.

Horší už je najít sílu a o to dobré se poprat. „O dobré manželství je třeba pečovat a bojovat za něj i v potu tváře a se slzami v očích. Uprostřed všech starostí lze totiž snadno zapomenout, že láska má svůj vlastní život. S manželstvím je to jako s vínem: dobré víno vznikne jedině tehdy, když jsou hrozny vystaveny slunci i dešti. Déšť je pro révu stejně důležitý jako sluneční světlo a teplo. Pro lásku platí totéž. Možná sníme o ráji, v němž není žádná poušť a žádné spory,

o ráji, v němž se nemusíme ničeho zříkat, nic překonávat, o nic usilovat. Milovat ale znamená stále na sobě pracovat.“³

Jak ale o manželství pečovat? Jak překonat krizi? Jak donutit toho druhého, aby nejen slyšel, ale i naslouchal a také na sobě pracoval? Bohužel najít odpovědi není jednoduché. „Máme-li najít skutečnou lásku, pak to znamená, že se musíme naučit milovat navzdory všemu a proti všemu očekávání.“⁴

Rozhodli jsme se udělat malou anketu v naší farnosti. Anonymní respondenti nám předali své strategie, jak se „snažit“ v manželství „uspět“. Současně měla anketa poukázat na to, že VŠICHNI řešíme doma své problémy a hledáme svá řešení. A to s malými či většími úspěchy.

Naši ankety se zúčastnilo téměř 30 osob. Nejzajímavější otázky a odpovědi vám chceme zprostředkovat:

Co jsi očekával/a od manželství?

Většina odpovídajících mužů se překvapivě shodla, že neměli žádná velká očekávání. Spíše šlo o možnost prohloubit svatbou dosavadní stav a být po boku milující ženy. Na rozdíl od toho 79 % žen očekávalo, že v manželství dojde ke změně. Jedna z žen to vyjadřuje následovně (odpovídá žena více než 20 let vdaná): „Myslela jsem, že po svatbě se nebudu cítit sama. Že budeme podnikat výlety a budovat nové věci. Že se budu mít o koho opřít a budeme si sdělovat tajné myšlenky.“

Jak se tvůj pohled díky manželství změnil?

Muži se v 90 % shodli na tom, že manželství se vyvíjí „dle jejich představ“. Na rozdíl od toho ženy z větší části (69 %) připouští, že skutečnost je už méně romantická. Jedna stručná a výstižná odpověď za všechny (žena více než 30 let vdaná): „Manželství je dřina.“¹

Co považuješ za nejdůležitější pro to, aby manželství fungovalo?

Obecně lze říct, že s přibývajícím dobou manželství se muži i ženy shodují v tom, že nejdůležitější je komunikace, tolerance a vzájemné odpuštění: „Klíčovým je prožívat vztah s Bohem. Zvat ho do každé situace i rozhodnutí. Z dalších důležitých aspektů bych vyzvedl vzájemnou úctu a lásku, komunikaci, humor, společné zážitky i společné starosti,“ odpovídá jeden z mužů naší ankety.

„Za nejdůležitější považuji komunikaci. Stále spolu mluvit, protože jen tak se člověk vyhne nebezpečí "dojmologie". Myslí si, že ví, co si ten druhý myslí, a ono je to ve skutečnosti jinak...“ doplňuje svůj návod na fungování jiná odpověď z ankety.

Změnil vás váš partner/ka?

Celých 96 % odpovídajících se shodlo na tom, že je partner určitým způsobem změnil. Především v tom, že se každý z nás musí učit trpělivosti a toleranci.

Změnilo dítě (děti) váš vztah?

Z 93 % se dotázaní shodli, že děti pozitivně změnilly manželský vztah. Nejvtipnější odpověď poskytl muž (ženatý více než 10 let): „Asi jo. Je to jako návštěva, která přijde a už neodejde.“

A upřímná odpověď ženy (vdaná více než

10 let): „Manžel zůstává na prvním místě, není ale už tolik času na budování a udržování vztahu. Možná dochází k zanedbávání vzájemného vztahu...“

Jak doma prožíváte křesťanství?

Z většiny odpovědí je zřejmé, že ne vše se daří dle plánů. Přesto téměř 80 % dotázaných potvrdilo snahu o společnou modlitbu či společnou návštěvu kostela. Poučná je odpověď zkušené ženy (téměř 20 let vdaná): „Nedaří se to ihned, ale postupně. Až téměř po deseti letech manželství je téma křesťanství otevřené a prolíná se v různých typech rozhovorů.“

Poslední otázka byla zaměřena na zjištění, zda se partneři zúčastňují křesťanských kurzů či přednášek a zda to má vliv na jejich společný život.

Téměř všichni respondenti, kteří mají zkušenosti s absolvováním takových kurzů (duchovní obnova, charizmatický kurz a jiné) či přednášek se shodli na tom, že ať už akci absolvovali sami nebo společně s partnerem, byla pro ně přínosem či duchovní posilou. Odpověď ženy (více než 30 let vdaná): „Výsledkem manželské obnovy bylo za a) narození dalšího dítěte, za b) větší vzájemná vstřícnost.“ A jedna odpověď za muže (ženatý více než 20 let): „Ano, oba jsme nějaký kurz absolvovali. Člověku to připomene, kde všude má ve vztahu rezervy.“

Zajímavou odpověď poskytli někteří odpovídající (ženy i muži) v tom smyslu, že bezprostředně po absolvování křesťanského kurzu necítili žádnou změnu. Výsledek se dostavil až časem.

Co říci závěrem:

„V manželství lidé poznávají závrtné výšky, ale také nečekanou tvrdost pádů.“

A jejich sny často leží v troskách. Manželé podstupují mnoho zkoušek a pýcha jim často napovídá, aby si místo Lásky zvolili sebe. Ale teprve až pýchu překonají, dokáží opravdu rozpřáhnout křídla.²

Najít jediný recept na štěstí se nám v naší anketě nepodařilo. Zatímco některé manželství se během těžkých situací rozpadne, jiné se utuží. Co je jisté, snažíme se všichni, každý s jiným výsledkem.

Pamatujme hlavně, že s úsměvem jde všechno líp: Starý mládenec si zadal přes počítač výběr ideální partnerky: 'Hledám společnici, která je malá, atraktivní, miluje vodní sporty a skupinové aktivity.' „Tak to si vezměte tučňáka,“ dostal odpověď.³

MLADÍ, KDE JSTE?!

K napsání tohoto článku mě přivedl obrovský kontrast mezi středeční a páteční večerní mší. Cizí člověk by si asi myslel, že se ocitl v jiné farnosti. Jak je možné, že ve středu je tak plno – běžně tu bývá kolem stovky dětí, a v pátek, kdy je pravidelně mše pro mládež, je přední část kostela prázdná (až na pár výjimek, kterým ze srdce děkuji).

Mladí, kde jste? Nemáte 40 minut pro Ježíše? Byla by to ztráta času? Nebo jste moc unaveni? Nebo nemůžete být chvíli off-line? Anebo nemáte chuť přijít Bohu poděkovat a vyprošovat si Boží požehnání pro svůj život?

Veřím, že toho máte hodně a že se na páteční volný večer těšíte. Taky to u nás tak bylo, slavili jsme narozeniny v búdách,

Všem, kdo se rozhodli v naší anketě odpovídat, děkuji za poskytnuté odpovědi. V některém z dalších vydání Cesty se k těmto dotazníkům rádi vrátíme a probereme i vážnější témata, která v rámci odpovědi zazněla.

Andrea Červenková

¹ Zdroj: www.manzelstvi.cz

² Zdroj: www.tyden.cz a www.idnes.cz

³ Zdroj: www.vira.cz

⁴ Rob Parson: Jak žít a přežít manželství. Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2015, str. 81.

⁵ Zdroj: www.vira.cz

⁶ Rob Parson: Jak žít a přežít manželství. Karmelitánské nakladatelství v Kostelním Vydří, 2015, str. 57

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY, DOLNÍ BOJANOVICE 12. 10. 2016

Členové farní rady: o. Petr Karas, Ing. Karel Tomčala, Bc. Petr Zámečnick, Mgr. Marie Dvořáková, Josef Bohůn, Petr Herka, Ing. Ondřej Kaňa, Ludvík Bílík, Ing. David Frolec, Jan Jordán, Marcela Červenková, ing. Bohumír Janeček
Nepřítomní: Šimon Bača

Předmět jednání:

- splněno - vnitřní obložení střešních podhledů ve farní stodole, financován byl pouze materiál, samotná práce a zapůjčení nástrojů bylo díky dobrovolníkům zcela bezplatné
- splněno - celková rekonstrukce kříže kostela (díky krajské dotaci získané obcí Dolní Bojanovice, za pomoc velmi děkujeme)
- splněno - kompletní výměna kotle, rozvodů topení, instalace nových radiátorů, nátěry a ostatní práce po celém prostoru fary, též vyvložkování komínu, značná úspora díky dobrovolné a bezplatné pomoci
- téměř provedena je i rekonstrukce sklepní klubovny za pomoci několika dobrovolných brigád (vyklizení, betonování atd.) a též díky spolupráci především s firmami Renova a VEOS.
- též v řešení základní vybavení sklepních prostor (nábytek, stoly, židle), nutno pořídit i nástroje a vybavení v hodnotě cca 25.000,- Kč; za pomoc děkujeme ZŠ Dolní Bojanovice a Antonínu Vraňanovi
- vypracovat nezávislý návrh na výměnu hlavního osvětlení kostela: konzultace s odborníky
- řešení rekonstrukce okenních rámců – odloženo na příští rok
- farnost požádá obec o příspěvek na chod připravovaného modelářského kroužku i na zajištění provozu farního areálu
- projednáno téma restituce - hmotný majetek, peněžní náhrady: výzva farní rady, aby se lépe prezentovala finanční situace diecéze, respektive církve farníkům, případně širší veřejnosti
- pastorační vikend 21.-23.10. se v naší farnosti uskutečnil seminář o přímluvné modlitbě pod vedením Mary Shaw z USA.
- tradiční středeční dětské mše obohatil náš pastor o vyprávění příběhů zvířat, která mají lidské vlastnosti - tato poutavá vyprávění se těší přízni nejen dětí, ale i dospělých
- padly návrhy na to, jak zajistit bezpečnější průběh každoroční pouti do Žarošic (množství automobilů i agresivita řidičů se zvyšují): návrh např. na pořízení vysílaček apod.

Ještě bych tentokrát trochu netradičně a neformálně ráda zmínila velkou ochotu všech, kteří se dobrovolně podíleli na výše uvedených rekonstrukcích v prostorách fary. Při pracích na obložení podhledů ve farní stodole nejvíce pomohl radou i zapůjčením potřebných nástrojů p. Milan Maděryč, pomáhali též další brigádníci (P. Zámečnick, J. Jordán, R. Krkoška, J. a J. Netopilíkovi, J. Tlach, o. Petr a další). Nemálo ochotných pomocníků přišlo též na brigády při úpravách

sklepní klubovny na faře. Při výměně farního kotle, rekonstrukci topení a následných pracích na faře velká část zodpovědnosti ležela na J. Jordánovi, B. Janečkovi, P. Herkovi, V. Bohůnovi; též ochotně spolupracovaly fy. Renova a Veos.

Taktéž se osvědčily horolezecké schopnosti a zkušenosti našeho kněze, který velmi

pružně vyřešil problém, který nastal, když se ukázalo, že vysokozdvížná plošina se nedostane až ke komínu fary. S pomocí jištění lany pohotově osobně vyvložkoval komín.

Všem, kteří si udělali čas a pomohli, patří velké díky od nás všech.

zapsala Marcela Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

W. M. Paul Yong: Eva Knižní klub, 267 stran

Když na břeh ostrova mezi tímto a oním světem vyplaví voda přepravní kontejner, Jan Sběratel v něm najde mladou ženu - polámanou, zmrzlou a sotva živou. Nikdo ale netuší, jaké může mít její přežití význam. Nikdo, až na Evu, matku všech živých. Ta dívku oslovuje „dcero“ a pozve ji, aby se stala svědkyní příběhu stvoření, jejího a vlastně i našeho...

W. M. P. Young je autorem dvou bestsellerů Chatrč a Křížovatký.

Pavel Konzbul: Naslouchání Naki. Cesta, 118 stran

Kázání a zamyšlení v liturgickém roce C, která napsal nový pomocný biskup naší diecéze.

ÚRYVEK Z KNIHY:

V dnešním světě jsme svědky změny role rodiny. Nejmarkantnější to je patrně asi od osmdesátých let minulého století, kdy se dokonce stalo prestiží být singles. V naší zemi se rodina v tradičním pojetí rozpadá zhruba od sedmdesátých let, kdy došlo k překonání společenského odsouzení rozvodu. Důsledkem je generace dnešních

čtyřicátníků a padesátníků, kteří z rodinného prostředí často neznají základní vzorce chování, protože je nemohli odpozorovat od vlastních rodičů. Mohli tudíž jen s obtíží něco z minulosti předat dál a jejich potomci se rozvádějí také. Nyní vyrůstá třetí generace, která se hůře orientuje v takzvaných tradičních hodnotách, ale možná právě proto je vědomě hledá.

A tak asi není náhodou, že právě dnes slavíme svátek nejen Svaté rodiny, ale každé dobré rodiny. V evangeliu jsme svědky, jak Ježíšova rodina putuje na svátky do Jeruzaléma. Když bylo Ježíši dvanáct let, vydali se do hlavního města „jako obvykle“. Přesný překlad zní „podle tehdejších zvyklostí“. Josef a Maria byli vedeni tradičními zvyky a zbožností. Ježíšek, správný pubertální jedinec, se ale v určitém okamžiku vzbouří, a to neomylně, neboť je Boží dítě. Zlomí tradici a zůstane v Jeruzalémě o nějaký čas déle, aby vyzkoušel zdejší chrámové profesory. Jeho slušní a tradičně vychovaní rodičové to nechápou: „Synu, co jsi nám udělal?“ A jsme u kořene problému: to se přece nedělá. Vždycky se to dělalo tak a jinak. Tak to má být až na věky věků. Ježíš ale pokládá otázku po smyslu a původu celého náboženského úsilí: „Což

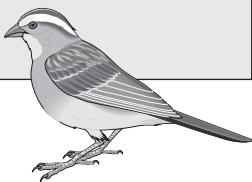
jsite nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" Přeloženo do jazyka puberťáka: „Vy se táhnete do Jeruzalémského chrámu každý rok a už jste pomalu zapomněli, co tam vlastně chodíte dělat. Tak jsem vám to jenom trošku připomenul“ Je to možná výzva i pro nás položit si otázku, proč některé věci v rodině děláme, jaký je jejich skutečný smysl, zda pomáhají či nepomáhají vytvářet to, k čemu je rodina stvořena. Jedna studentka gymnázia ve své slohové práci uvedla výhody klasické rodiny: radost, ochrana, družnost, individualita, něha... a jako poslední vlastnost uvedla respekt, o němž napsala: „Možná si to mnozí ani neuvědomují, ale je to jedna ze základních vlastností rodiny. Tak jako já jej cítím k rodičům, cítí jej i rodiče ke mně.“

PRO DĚTI A MLÁDEŽ: **Zuzana Holasová: Strašidelné město Karmelitánské nakl., 86 stran**

Hračkánie, v níž leží Strašidelné město, je ponořená do temnoty. Jen v Zrcadlovém paláci jejího vládce Černého pána září světla uvězněná ve skleněných lampách. Kdysi patřila lidem, kteří je s pánem ztemnělé říše vyměnili za jeho podivuhodné hračky. Takovou hloupost provedl i malý Janek. Vlastně proč ne, když do té doby ani nevěděl, že v něm nějaké světlo svítí. A teď by chtěl světlo zpátky. Janka čeká nejistá cesta a nebezpečné setkání s vládcem Hračkánie. Kdo mu pomůže, kdo ho vyvede z temnoty? Vždyť stačí tak málo a jeho světlo zhasne...

Mirka Červenková

Cestička

Vrabec a Vánoce

Tu noc, kdy Bůh poslal archanděla Gabriela k Marii, se na okno Mariina domku čirou náhodou připlétl vrabec.

Andělské zjevení ho řádně vyděsilo a už se rozmachoval křídly, že uletí. Ale pak uslyšel, co archanděl Marii říkal. Prý se jí má narodit Boží Syn. Vrabci se samou radostí a rozrušením rozbušilo srdíčko. Zůstal sedět na okně jako přikovaný, aby mu náhodou něco neuteklo, dokud anděl opět nezmizel.

„Opravdu jsem mu dobře rozuměl? Že by Maria skutečně měla porodit syna samotného Boha?“ opakoval si udiveně. Radostí hopkal sem a tam. „To jsem měl štěstí, že jsem se na okno přichomýtl ve správnou dobu. Musím tu novinku honem

sdělit lidem, aby se na příchod Božího Syna připravili.“

A tak zamířil rovnou na nazaretské tržiště. Na trhu byla spousta lidí. Vrabec se zastavil u žen, které prodávaly obilí, mouku a chleba. „Znám tajemství a chci vám ho prozradit!“ cvrlikal vrabec a netrpělivě poskakoval.

Jedna z žen se po něm hněvivě ohnala: „Zase jeden rošťák, co mi chce ukrást zrní! Ať už jsi pryč!“ A rozpráhla se na něj koštětem, aniž by ho vyslechla.

Vrabec se tedy rozletěl na náměstí. Pod stromem tam seděli moudří starci a o čemsi se vzrušeně dohadovali. „Ti mě určitě vyslechnou,“ říkal si vrabec, aby si dodal odvahy. „Chystá se něco velikého pro všechny

tvory, pro celý svět!“ švitořil a posadil se na větev přímo nad jejich hlavami.

Moudří muži se po něm otočili, ale pak se vrátili ke svému hovoru. Ani nezaznamenali, že vrabec divoce skáče z větve na větev, aby upoutal jejich pozornost, a vůbec nedbá na to, že se blíží kočka. Nakonec však zklamaně zavrtěl hlavou a vydal se do hlavního města. Namířil si to přímo do královského paláce. „Jak se opovažuješ proniknout za brány paláce!“ křikla na něj stráž.

„Nesu vám důležitou novinu,“ cvrlikal vrabec. „Brzy se narodí Boží Syn, Pán nebe i země!“

„Ticho, nebo tě zavřu do klece!“ zahřimal velitel stráží. „Pánem všeho a všech lidí je přece náš král!“

Ještě že se vrabci podařilo strážím uletět. Vlétl oknem královského paláce přímo do trůnního sálu. „Vyžeňte toho nevychovaného ptáka!“ křikl rozzlobený král. Ani ho nenapadlo, aby vrabce vyslechl. Strážé i služebnictvo začali vrabce honit. Měl štěstí, našel v paláci ještě jedno otevřené okno a zachránil si svobodu.

„Konečně jsem v bezpečí,“ oddechl si vrabčák, když letěl vysoko na nebi. Všiml si, že si dole ve vesnici hrají děti.

„Děti mě určitě budou chtít poslouchat,“ řekl si a zamířil rovnou k nim. Měl pravdu, jakmile dosedl na zem, děti se kolem něj seběhly. „Ten je ale hezký,“ říkaly si. „Copak tu asi chce? Že by si s námi chtěl hrát?“

„Ale kdepak! Mám jedno úžasné tajemství a chci vám ho prozradit,“ cvrlikal vrabec a natáčel přitom hlavičku na stranu. Brzy se má narodit další dítě, přímo tady na zemi, ale bude to Boží Syn!“

„Slyšíte, jak číříká?“ všiml si jeden chlapec. Jako by nám chtěl něco říct...“ „Já myslím, že má hlad,“ napadlo jednu holčičku. Hodila mu tedy kousek chleba. Ale vrabec

neměl na jídlo ani pomyšlení. Měl na srdci něco mnohem důležitějšího. Ale pochopil, že ani děti mu nerozumí.

Vrabce mrzelo, že se o to velké tajemství nemá s kým podělit. „To je směla, že lidé netuší, co se má stát!“ říkal si. „Dospěli se tváří, že mě neslyší, a odhánějí mě, a děti jsou sice na mne hodné, ale zase mi nerozumějí. Jestli to lidem nedokážu říct, nikdo se Josefa s Marií neujme, až přijdou do Betléma,“ dělal si starosti. „Musím něco podniknout.“

Svolal tedy ostatní vrabce a vyprávěl jim, co slyšel v Mariině domku. Všichni vrabci se radovali a těšili se stejně jako on. „Jestli o tom lidé nechtějí vědět, můžeme tu zprávu rozhlásit aspoň mezi ostatními ptáčky,“ napadlo je a ihned se rozprchli všemi směry a všude vyprávěli, co se má zakrátko stát. A tak všichni – hrdličky, konipásci, dudkové a červenky, skřivánci i kosi, prostě všechno ptactvo si zkoušelo tu nejkrásnější melodii, jakou svedlo, a napjatě očekávalo, až se Boží Syn narodí. Když Ježíšek konečně přišel na svět a Maria ho uložila do jesliček, první, kdo ho spatřil, byl osel, na kterém jela Maria do Betléma, vůl, který v chlévě bydlel, a hejna ptáčků ze všech koutů země. Ti radostně zpívali a poletovali kolem dokola.

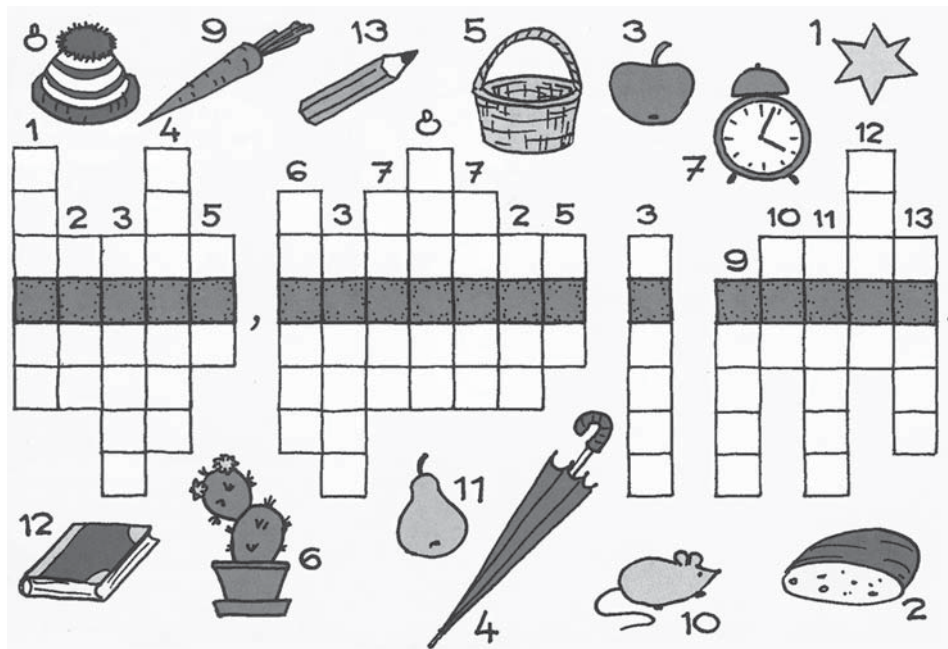
Pak dorazili pastýři. Ti se o té novině do-slechli od anděla a divili se, kde se u Ježíška vzalo tolik ptáčků. Když je slyšeli, podívali se po sobě a řekli: „Také mu něco zazpíváme.“ A přidali se ke sboru slavíků, skřivánek, červenek, kosů a hrdliček.

Když to uslyšeli ostatní lidé, poznali, že se narodil Boží Syn. Také měli radost a začali zpívat a po celém světě slavili tu velkou událost.

Dovedete si představit, jak byl vrabec šťastný. Vždyť díky němu byl Ježíšek přivítán radostí a zpěvem tolika tvorů! A tak jako onoho slavného večera ještě i dnes děti i dospělí u stromečku zpívají.

O narození Ježíše se dověděli i tři králové. Jmenuvali se Kašpar, Baltazar a Melichar a vydali se do Betléma, aby nového krále přivítali mezi sebe. Cestu jim ukázala nádherná hvězda. Nešli s prázdnou. Každý nesl nějaký velký dar.

Jaké vzácné dary přinesli, se dozvíte z tajenky, když doplníte správná slova podle obrázku do očíslovaných políček.

Děvčata a kluci, přejeme vám nádherné prožití vánočních svátků a radost z toho, že se Ježíš narodil pro nás, a že nás všechny stále něčím obdarovává.

A tak vám přidáváme ještě k vyluštění dvě přesmyčky.

Cena váže hoP no né!

VSTAN Á CO

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
 Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 800 kusů
 Tisk LELKA, Dolní Bojanovice • Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti.